

PHẦN III

Lần đầu tiên Vũ Quyên uống rượu và hòa nhập vào cuộc vui trường giả của Duy Hoàn: uống rượu, nhảy đầm. Cô để Duy Hoàn dìu mình theo điệu nhạc, cô cứ liên tục giẫm lên chân hắn.

- Em say rồi, chúng mình về phòng đi Quyên.

Giọng Vũ Quyên lè nhè:

- Ai nói em say, em còn đứng được nè.

- Em say rồi!

Duy Hoàn gần như vác Vũ Quyên lên vai:

- Anh Hoàn!

Đạt chặn Duy Hoàn lại:

- Biết điều đi, anh đang phá bỏ nội quy mình đặt ra đấy.

- Ngày mai sẽ đến lượt mày.

- Nhớ nhé!

Vác Vũ Quyên vào phòng, hắn đứng nhìn Vũ Quyên chìm trong cơn say. Cô vừa khóc vừa cười vừa gọi tên Hoàng Thanh.

Khốn kiếp! Quay ngoắt người ra, hắn đi xuống lầu gọi Đạt:

- Tao nhường cho mày đêm nay đó.

Đạt hờn hờ:

- Anh Hoàn điệu quá. Mai một em sẽ tìm cho anh một con đào ngon lành hơn.

Duy Hoàn gắt:

- Lên đó mau đi. Nó mà tỉnh lại nó đập mày lộn xuống sàn, lúc đó đừng có trách.

- Cám ơn anh Hoàn.

Đạt hăm hờ chạy lên, trong lúc Duy Hoàn bung ly rượu uống cạn. Đêm nay hắn sẽ qua đêm với cô nào đây. Vẫy tay, hắn gọi Diễm:

- Lại đây Diễm!

Diễm cười toe:

- Anh Hoàn điệu thật, nhường bồ của mình cho anh Đạt.

Duy Hoàn đứng lên, hắn ôm chầm Diễm và hôn cô. Không có lời nói mà chỉ có hành động...

Vũ Quyên mơ màng, cô đã quá quen với những đòi hỏi bất chợt của Duy Hoàn, nên nằm im hưởng thụ những cảm giác lạ lùng và rồi cuồng nhiệt đáp lại. Cô không còn gì để mất nữa, nên buông thả mình hoàn toàn cho cảm xúc ham muốn.

Nhưng... hôm nay là lạ như thế nào ấy, cả đến mùi mồ hôi quen thuộc. Vũ Quyên sờ soạng tay lên bàn tìm công tắc để bật ngọn đèn bàn.

Tách! Tiếng bật nhỏ xíu vang lên, một thứ ánh sáng vừa đủ cho Vũ Quyên nhận ra người đàn ông trên thân thể cô không phải là Duy Hoàn. Cô hoảng hốt xô mạnh tên Đạt ra, lấn người qua và ngồi dậy.

- Tại sao anh dám... dám...

Đạt cười khê:

- Anh Hoàn nói đêm nay anh nhường em cho anh.

- Nhưng? Mấy người xem tôi là món đồ hay sao?

- Em không biết quy luật của nhóm hay sao? Không ai được giữ bạn gái của mình quá một tháng. Anh Hoàn đã vi phạm nội quy do anh đặt ra. Em đừng quá căng thẳng. Thật ra anh giữ em cho anh một tháng nay cũng phải. Em đẹp quá! Anh còn muốn mê em.

Vũ Quyên chết lặng người, cô hiểu mình đã sa vào cái ổ nhèn nhện mà cô thường đọc thấy trên báo, trong phim ảnh. Họ xem những cô gái đến với họ như một thứ đồ chơi. Vũ Quyên đau khổ, cô không muốn khóc, nhưng sao nước mắt cứ trào ra.

- Hãy vui vẻ đi em! Anh sẽ cho em cảm giác mạnh và tuyệt vời hơn cả anh Hoàn nữa kia.

Vũ Quyên không chống lại, cô buông xuôi tay theo số phận. Cô còn gì để mà giữ gìn. Đêm nay cô trong tay gã đàn ông này và ngày mai sẽ với người nào nữa?

Ái Châu gõ nhẹ cánh cửa phòng của Hoàng Thanh:

- Em vào được không anh Hoàng Thanh?

Hoàng Thanh buông bàn tay ra trên bàn phím máy tính, nhìn lên, anh mỉm cười.

- Tôi nay anh có định đi tìm Vũ Quyên nữa không?

Hoàng Thanh lắc đầu chán nản:

- Thôi, chúng ta cũng đã tìm cả tháng nay rồi, vừa tốn tiền vừa mệt mỏi. Vũ Quyên cũng đã lớn, cô ấy tự biết mình làm gì. Hơn nữa hỏi chiều chị dâu anh có đi tìm anh, chỉ nói gia đình Vũ Quyên cho biết, cố gọi về nhà năm triệu, cứ yên tâm, cô đang có chỗ làm ổn định.

Ái Châu ngạc nhiên:

- Anh nói Vũ Quyên gọi về nhà năm triệu?

- Phải. Sao?

- Em sợ cô ấy đi bán... bia ôm hay làm cái gì đó, chứ xa nhà hơn một tháng mà gọi về năm triệu... khó tin lắm. Anh lấy trường hợp của anh đi rồi suy ra chuyện của cô ấy.

Đến phiên Hoàng Thanh giật mình lo sợ. Dù gì anh cũng sống ở Sài Gòn gần nửa năm và quá hiểu tình đời. Như vậy thì Vũ Quyên nguy mất rồi.

- Ái Châu! Vậy bây giờ mình làm sao?

- Em và anh không đi tìm ở các xí nghiệp nữa, mà vào quán bia ôm, nhà hàng vũ trường. Em sẽ đi với anh.

- Vào đó... tốn kém lắm.

- Dĩ nhiên là tốn kém. Nhưng nếu anh không vào đó thì khó mà tìm gặp Vũ Quyên, em sẽ giúp anh. Chẳng lẽ anh không muốn tìm cô ấy?

Sao không muốn tìm khi Vũ Quyên là tình yêu của anh, một mối tình từ thời thơ ấu và lớn dần theo năm tháng. Hoàng Thanh đứng lên:

- Vậy em đi thay quần áo đi, chúng ta đi.

- Dạ.

Ái Châu đi ra ngoài. Còn một mình Hoàng Thanh, anh đứng thù người ra. Anh sẽ làm gì đây, nếu như anh gặp cô là một tiếp viên, vũ nữ hay một cô gái... mại dâm?

Tim Hoàng Thanh đau nhói lên như có ai xé tan nát trái tim anh từng mảnh vụn.

- Em thay quần áo rồi anh Thanh.

Ái Châu nhăn mặt khi thấy Hoàng Thanh còn đứng yên chưa thay quần áo.

- Sao chưa thay quần áo anh Thanh?

Hoàng Thanh giật mình:

- Ồ, anh đi thay đây chứ.

- Em ra xe đợi anh nghen.

Ái Châu đi ra xe, cô cảm thấy buồn. Không hiểu mình phải lòng anh từ bao giờ nữa, chỉ biết rằng cô quen nhìn thấy anh và lo lắng cho anh, để rồi dần dần cảm thấy mình không thể nào không nghĩ đến anh. Sự hiện diện của anh bên cạnh cô trở thành quen thuộc. Có phải chăng đây là tình yêu?

Còn trái tim của anh vẫn thủy chung hướng về người con gái đó, chỉ biết mỗi Vũ Quyên. Sự bất tâm của cô gái đó làm cho anh mất ăn mất ngủ. Cô ta đi đâu, ở đâu, làm gì?

- Ái Châu!

Duy Hoàn thắng xe lại. Anh ta bước xuống xe:

- Lâu quá không gặp em, em vẫn đẹp, vẫn đài các duyên dáng.

Ái Châu lạnh lùng:

- Cảm ơn lời khen của anh. Anh đến đây làm gì thế?

- Lâu quá không gặp em, anh nhớ em và muốn đi tìm em. Anh muốn mời em cùng đi dạo phố với anh, được không em?

- Tôi có việc phải đi.

Hoàng Thanh ra đến. Duy Hoàn cười nhạt tức giận:

- Cũng lại là hắn.

Con tức trào dâng tột cùng, Duy Hoàn lao đến, anh ta dùng hai tay nắm vào cổ áo Thanh:

- Thằng chó! Mày đã cướp tình yêu của tao, cho nên tao cướp người yêu của mày, cũng đáng thôi.

Hoàng Thanh hất mạnh tay Duy Hoàn ra:

- Tôi đã nói với anh, tôi và Ái Châu chỉ là tình bạn, giữa tôi và cô ấy không hề có tình yêu.

- Làm sao tao tin lời của mày khi mày và Ái Châu lúc nào cũng ở bên nhau, trong nhà, ngoài đường và cả ở công ty.

Ái Châu tức giận xen vào:

- Anh tin hay không cũng được. Tôi không là gì của anh cả, cho nên tôi không có nghĩa vụ phải giải thích với anh. Anh đừng có ồn ào, giở thói côn đồ ở đây. Anh Thanh, mình đi thôi!

Ái Châu lên xe ngồi vào tay lái, Hoàng Thanh cũng xóc lại áo theo ngồi vào. Duy Hoàn giận dữ:

- Được, đã như vậy người yêu mày sẽ thâm, đồ bắt cá hai tay. Ái Châu! Anh cho em biết, hắn cũng là một thứ tham sang phụ khó mà thôi, bỏ người yêu của hắn ở quê để chạy theo em. Em đi yêu một hạng người như vậy?

Hoàng Thanh cau mày vì câu nói của Duy Hoàn. Hắn biết cái gì về Vũ Quyên? Lúc này hình như hắn đã lớn tiếng mắng: “Thằng chó! Mày đã cướp người yêu của tao, tao cướp lại người yêu của mày cũng đáng”. Mở cửa xe, Hoàng Thanh bước xuống.

Ái Châu lo sợ xuống xe theo:

- Anh Thanh...
- Em để anh hỏi hắn.

Hoàng Thanh đứng trước mặt Duy Hoàn:

- Tôi muốn anh nói cho rõ. Cái gì mà anh cướp người yêu của tôi?

Duy Hoàn mím môi:

- Có một ngày mày sẽ biết. Mày không lấy cái gì của tao, tao sẽ không lấy cái gì của mày cả.

- Tôi đã nói, tôi và Ái Châu chỉ là bạn. Còn việc Ái Châu không yêu anh hay chấp nhận anh, đó là do cô ấy, tôi không thể bảo cô ấy đừng yêu anh nếu như cô ấy yêu anh.

Ái Châu bực dọc:

- Anh không cần phải nói gì với con người này cả.

Thái độ của Ái Châu càng khiến Duy Hoàn tức tối nhiều hơn. Anh ta nghiêng răng:

- Em tàn nhẫn thật đấy Châu.

Ái Châu lạnh nhạt:

- Không yêu một con người xấu xa có cuộc sống sa đọa như anh là tàn nhẫn hay sao? Anh hãy kiểm điểm bản thân mình, anh có bao giờ có cuộc sống đàng Hoàng không?

- Anh sẽ sửa.
- Tôi không còn tin anh nữa.

Quay sang Hoàng Thanh, cô nắm tay anh lôi đi:

- Chúng ta đi thôi anh Thanh!

Hoàng Thanh vẫn chưa muốn đi, anh linh cảm Duy Hoàn biết một cái gì đó về Vũ Quyên. Tuy nhiên anh chưa biết mình phải hỏi hắn như thế nào, nên đứng lạng khựng.

Duy Hoàn căm tức nhìn cả hai, ánh mắt rực lửa hờn ghen. Xưa nay có bao giờ anh ta muốn là phải được. Có bao nhiêu cô gái ngã vào vòng tay hắn, hắn chinh phục và giở cả thủ đoạn. Nhưng chỉ có một Ái Châu, cô chưa bao giờ sa vào bẫy tình của hắn. Cho nên với hắn, Ái Châu vẫn là một thứ trái cấm quyền rũ, không sao với tới.

- Đi anh Thanh!

Hoàng Thanh đành lên xe, anh nhìn ra sau. Duy Hoàn cũng vừa lên xe của hắn lái đi.

- Anh có cảm giác là Duy Hoàn liên quan đến Vũ Quyên.

- Tại sao anh lại nghĩ như vậy?

- Lúc này, em còn nhớ chứ, hắn nói cái gì anh cướp người yêu của hắn, hắn sẽ cướp người yêu của anh. Rồi hắn còn nói: “Được, tao sẽ cho người yêu mày thâm thâm”.

Ái Châu cắn môi:

- Anh nói là chị Vân đã một lần nói với anh, Vũ Quyên đến công ty Á Châu tìm anh?

- Phải!

- Như vậy có thể Duy Hoàn đã gặp Vũ Quyên, tán tỉnh cô ấy và hứa tìm việc làm.

Hoàng Thanh toát mồ hôi:

- Cũng có thể.

- Con người Duy Hoàn, em biết rất rõ. Hắn thay đổi tình nhân như thay áo. Sau khi bướm chán ông chề, hắn sẽ dứt bỏ ngay. Nếu chúng ta muốn biết về Duy Hoàn cần phải bí mật theo hắn.

Hoàng Thanh ngồi thừ người ra, anh lo cho số phận của Vũ Quyên đến cháy cả lòng. Nếu Vũ Quyên có bề gì, suốt đời anh sống trong ăn năn.

Diệu nhạc Disco dồn dập cuồng loạn, đèn trong phòng phụt tắt, trên sân khấu nhỏ, cô vũ nữ bắt đầu dừng động tác múa để từng phút, từng lúc cởi bỏ những phần vải mỏng manh trên thân thể mình, rồi không còn gì hết, thoát y một trăm phần trăm. Ngọn đèn vàng cháy lóa lên, cô ta bắt đầu uốn éo người theo điệu nhạc như một con rắn uốn khúc khi bò đi.

Những tiếng vỗ tay, tiếng hét “bis bis”, tiếng cười khanh khách sa đọa.

Vũ Quyên ngồi im với điều thuốc trên tay, cạnh cô là chai rượu còn phân nửa. Cô đã sống trong một môi trường thác loạn này, đêm đêm buông thả mình trong cảm giác mạnh, qua tay không biết bao nhiêu người.

- Vũ Quyên!

Một bàn tay đặt lên đôi vai trần của Vũ Quyên. Không quay lại, cô cũng biết là ai. Duy Hoàn. Anh ta ngồi xuống cạnh cô.

- Thằng bạn anh ngồi đằng kia, nó nói nó thích em. Tối nay em đi với nó nhé!

Vũ Quyên nhăn mày khó chịu:

- Tối nay em mắc kẹt rồi, không đi được đâu.

Duy Hoàn sầm mặt:

- Đây là lệnh, em nghe rõ chưa? Mới hồi chiều gọi về nhà sáu triệu bạc, cô tưởng tiền ở trên trời rơi xuống cho cô hả?

- Em đã nói em mắc kẹt, chuyện đàn bà đó. Mỗi tháng anh phải cho em nghỉ vài ngày chứ. Em là con người chứ đâu phải là cái máy.

Duy Hoàn vỗ mạnh bàn quát tướng lên, tiếng nhạc cuồng loạn không đủ át tiếng của hắn:

- Tôi không cần biết, cô phải đi cho tôi!

Hắn nắm tóc Vũ Quyên kéo mạnh ra sau:

- Cô tưởng cô là ai mà nói chuyện với tôi bằng cái giọng đó hả? Tôi rạch nát mặt của cô ra bây giờ. Đứng lên, đi lại bàn đó ngồi cho tôi!

Bị tóm tóc đau, Vũ Quyên ứa nước mắt, tuy nhiên cô không dám chống lại hắn, nên riu riu đứng lên đi lại bàn có gã đàn ông đang chờ cô.

- Chào anh!

Gã đàn ông lịch lãm kéo ghế:

- Em uống gì, anh gọi.

Vũ Quyên miễn cưỡng:

- Gì cũng được. Rượu đi, rượu mạnh đó.

Gã đàn ông cười khê:

- Uống rượu nhẹ thôi. Đêm nay anh muốn tâm tình với em, lúc em tỉnh chứ không phải lúc em say. Anh nghe ca tụng về em rồi, tuyệt vời không chê vào đâu được.

Vũ Quyên cười nhạt. Để có tiền tội gì Duy Hoàn không thuê dật, còn Vũ Quyên, cô đã trót phóng lao cứ theo mũi lao mà đi.

- Tốt nhất chúng ta rời nơi này đi, không cần uống gì cả. Mục đích của anh là muốn có em thôi chứ gì.

Vũ Quyên đứng lên, cô ôm cánh tay gã kéo đi. Duy Hoàn đã muốn, cô cũng nên chiều hắn hơn là nhận chịu những trận đòn đau đớn. Tay chân của hắn đầy dẫy, cô có chông lại cũng chỉ thiệt thân.

Ra đến bên ngoài, gió mát của đêm cho Vũ Quyên tỉnh lại một chút. Cô vươn vai hít mạnh một hơi vào buồng phổi.

Tên đàn em của Duy Hoàn xun xoe mở cửa xe cho Vũ Quyên ngồi vào.

- Vũ Quyên!

Tiếng gọi lớn, thanh âm quen thuộc. Vũ Quyên giật mình nhìn lại:

- Hoàng Thanh...

Vũ Quyên chờ người sững sờ, trong lúc Hoàng Thanh lao nhanh lại:

- Em đi đâu, ở đâu vậy Vũ Quyên? Em có biết anh tìm em khắp nơi không? Mình về nhà đi em!

Hoàng Thanh nắm chặt tay Vũ Quyên lôi lại. Hai tên đàn em tái mặt vội bao quanh và xô mạnh Hoàng Thanh ra:

- Mà làm cái gì vậy hả thằng kia? Dang ra!

Nắm đấm vung lên vào mặt Hoàng Thanh. Anh loạng choạng ngã ra sau. Ái Châu kêu lên:

- Không được đánh người. Bớ người ta cứu...

Một tên đứng cạnh đẩy Vũ Quyên vào xe:

- Còn chưa chịu đi nữa!

Vũ Quyên bị xô vào xe té ngã đau điếng. Cô chưa kịp ngồi lại, chiếc xe đã lù ra sau và chạy đi. Hoàng Thanh gọi thất thanh:

- Vũ Quyên, đừng đi!

Chiếc xe đã chạy mất dạng. Hoàng Thanh vội vàng kéo Ái Châu.

- Đồi theo đi Ái Châu.

Bọn đàn em đã dàn ngang trước xe cả hai, mặt gờm gờm:

- Tao cảnh báo, hai đứa mà chớ phá hỏng chuyện làm ăn của anh Hoàn, khôn hồn đi về nhà đi.

Hoàng Thanh tuyệt vọng nhìn theo chiếc xe chở Vũ Quyên đi mất hút. Phải mất bao nhiêu công sức và nhiều ngày lắm, anh mới tìm thấy Vũ Quyên. Cô thật lạ, thoát nhìn anh suýt không nhận ra cô. Cô lên xe đi và không có một lời cho anh. Tại sao vậy?

- Anh Thanh! Mình về nhà đi. Theo em hiểu, bây giờ Vũ Quyên không còn thuộc quyền của cô ấy.

Hoàng Thanh tức giận:

- Ai đã biến Vũ Quyên thành một con người như vậy chớ?

- Là chính tớ đấy.

Một cái vỗ mạnh tay vào vai Hoàng Thanh, cùng với bộ mặt đều cẳng của Duy Hoàn. Hấn cười nham nhở:

- Tao đã biến cô ta thành người tình của tao, tao dạy cho cô ta cách biết làm cho đàn ông mê mẩn, rồi sau đó mang cô ấy cho những thằng đàn ông khác. Bây giờ thì... cô ấy tuyệt.

Giọng điệu của hắn đến buồn nôn. Hoàng Thanh nghiêng răng túm cổ áo hắn:

- Thằng khốn nạn! Tao giết mày!

Mấy tên đàn em vội xúm lại xô Hoàng Thanh ra, kẻ đâm người đá vào bụng Hoàng Thanh. Ái Châu cố chen vào, cô hét thất thanh:

- Không được đánh, không được đánh anh Hoàn. Anh có còn là con người nữa không?

- Anh đang trả thù đấy. Anh nói rồi, nó cướp người yêu của anh, anh sẽ cướp lại người yêu của nó.

Ái Châu khinh bỉ:

Anh đúng là một tên lưu manh dơ bẩn, tôi có muốn yêu anh cũng không được. Nếu anh không bảo đàn em của anh ngừng đánh, tôi sẽ gọi công an.

Duy Hoàn nhún vai:

- Em gọi đi, em và nó không còn mạng để về nhà. Tuy nhiên vì mối giao hảo giữa ba anh và ba em, anh sẽ tha cho hắn. Em bảo hắn, bây giờ Vũ Quyên là người của anh, hắn chớ lộn xộn.

Quay sang đàn em, hắn khoác tay ra lệnh:

- Thôi thả cho nó về đi!

Cả bọn kéo nhau đi, Ái Châu đau xót đỡ Hoàng Thanh. Cô lau máu trên mặt anh:

- Đau lắm hả anh? Thôi anh ạ, không dễ dàng gì chúng ta đối phó lại Duy Hoàn đâu.

Hoàng Thanh nghiêng răng:

- Không, anh nhất định phải tìm gặp Vũ Quyên, cho dù phải đổi cả mạng sống của anh. Duy Hoàn không thể làm chuyện trái pháp luật.

- Chuyện này chỉ có Vũ Quyên mới tố cáo hắn được thôi.

Ngồi lên xe cho Ái Châu lái đi, Hoàng Thanh tức tối đâm vào đầu mình. Làm sao để gặp Vũ Quyên?

Vũ Quyên mở to mắt nhìn lên trần nhà. Cô đã uống một ly rượu to và đầy, vẫn chưa đủ say để quên những gì xảy ra tối nay. Hoàng Thanh gọi to cô, anh lao lại nắm tay cô giữ lại, anh nói đi tìm cô khắp nơi. Còn cô gái đó vẫn luôn bên cạnh anh như bóng với hình. Tìm nhau làm gì nữa, anh có người mới, còn cô xác thân ong thân bướm dập diu còn gì nữa đâu.

Bên cạnh cô, gã đàn ông sau phút truy hoan đang ngủ say, người gã trần tục thô tục. Vũ Quyên nằm nghiêng người qua để không nhìn sự thật trần trụi, bản thủ.

Đêm nay cũng như bao đêm, cô làm kiếp hoa cho người ta hái, còn Hoàng Thanh, anh đang sống trong giàu sang danh vọng, có người yêu xinh đẹp kề một bên. Tất cả đã kết thúc. Nước mắt Vũ Quyên chảy lặng lẽ.

- Em không ngủ được à?

Gã đàn ông giật mình thức giấc, chồm người tới ôm Vũ Quyên, cô gỡ tay hẳn ra:

- Tôi mệt lắm!

Bàn tay gã li lợm vươn ra ôm Vũ Quyên. Để có cô, gã tốn tiền không phải ít, và người ta muốn sử dụng cho vừa đủ với đồng tiền mình bỏ ra. Mặt cho Vũ Quyên khó chịu phản đối, gã cứ kéo cô vào cuộc. Vũ Quyên thụ động đón nhận, nước mắt của cô rơi ra trong đêm dài lặng lẽ, khóc cho số phận không may của mình.

Đêm nay, Hoàng Thanh không ngủ, anh đấm mình trong nỗi đau mất người yêu. Em đang ở đâu Vũ Quyên? Em có biết anh lo cho em nhường nào.

- Anh không ngủ được sao anh Thanh?

Ái Châu bước ra hành lang ngài ngại, Hoàng Thanh rít nhẹ hơi thuốc:

- Ái Châu nghĩ xem, trong Hoàn cảnh này, tôi ngủ như thế nào cho yên. Ngày mai, tôi nhất định đi tìm Duy Hoàn và Vũ Quyên cho bằng được. Khi nào chính miệng cô ấy nói cô ấy bằng lòng với cái cô ấy đang có, tôi sẽ không gặp cô nữa.

Ái Châu thở dài, cô biết mình không còn lời khuyên nào khác hơn. Nếu như anh đau lòng vì Vũ Quyên, thì cô cũng đang đau lòng vì anh. Cô đã yêu anh mất rồi, một tình yêu đơn phương thắm lặng. Cô làm tất cả mọi điều cho người mình yêu, nhưng đáp lại bằng con số không to tướng.

- Ái Châu đi ngủ đi, tôi cũng đi ngủ, sáng chúng ta còn phải đi làm việc nữa.

Hoàng Thanh đặt tay lên vai Ái Châu nhẹ nhàng. Cô chỉ muốn ngả vào ngực anh tìm một sự ấm áp. Đêm nay, cô cảm thấy mình quá cô đơn.

Nhưng bàn tay anh rời vai cô, anh đi vào phòng và đóng cửa lại, giam mình trong phòng để Ái Châu một mình với tâm sự nặng trĩu. Yêu một người mà người ta không yêu mình, buồn làm sao. Anh có tám năm tình yêu với người con gái ấy, còn cô với anh chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Tám năm tình yêu, có biết bao nhiêu kỷ niệm ngọt ngào với nhau, làm sao anh có thể quên.

- Vũ Quyên!

Hoàng Thanh gọi lớn. Vũ Quyên không thể không dừng lại. Cô đưa mắt nhìn Duy Hoàn như dò hỏi. Duy Hoàn nhún vai:

- Tôi cho phép, cô hãy dứt khoát, đi nói cho hắn đừng theo cô nữa. Hắn sắp cưới vợ rồi, cô chẳng là cái thứ gì đâu.

Tim Vũ Quyên đau nhói, cô cắn mạnh môi mình rồi quay lại với Hoàng Thanh. Hoàng Thanh bước nhanh đến, anh nắm chặt tay cô, như sợ Vũ Quyên sẽ bỏ đi như hôm nào.

- Có phải tên Duy Hoàn buộc em phải sống với hắn. Em đừng tin hắn, hắn không phải là người tốt. Hãy theo anh đi về Đà Nẵng!

Vũ Quyên lạnh nhạt gỡ tay Hoàng Thanh ra:

- Em chọn anh Hoàn cũng như anh chọn cô Ái Châu vậy. Chúng ta có hai mục đích khi vào Sài Gòn làm việc và tìm một bến đỗ để nhờ cậy.

Hoàng Thanh lắc đầu:

- Em hiểu lầm anh và Ái Châu rồi. Anh và cô ấy không có gì cả. Cô ấy giúp anh vậy, vì anh đã cứu cháu cô ấy. Em đừng nghe tên Duy Hoàn nói bậy bạ mà nghi ngờ anh.

- Chính mắt em thấy anh và cô ta không phải một lần mà nhiều lần...

- Sao lúc đó em không gọi anh? Em có biết là anh đi tìm em vất vả, bỏ hết cả công việc. Anh và em có tám năm tình yêu nhau, lẽ ra em phải tin vào tình yêu của anh dành cho em chứ.

Vũ Quyên chua chát:

- Em không còn muốn tin vào bất kỳ điều tốt đẹp nào trên đời này nữa. Tình yêu chẳng là gì cả. Người ta có thể dễ dàng quên quá khứ nghèo nàn của mình, và em cũng vậy, em muốn quên hết chuyện ngày xưa khờ dại rồi.

Hoàng Thanh tha thiết:

- Không, anh không tin em quên. Em bị Duy Hoàn lợi dụng. Đừng để anh ta lợi dụng em nữa.

- Em không thể nào về với anh đâu, cũng xin anh đừng nói gì với ba mẹ em ở quê cả, đó là điều duy nhất em xin anh. Cuộc đời em xem như... bỏ rồi, em cần phải làm ra tiền để gửi về cho ba mẹ của em. Giữa chúng ta hãy xem nhau như người lạ.

Hoàng Thanh đau đớn:

- Làm sao anh có thể xem em như người xa lạ khi anh và em cùng vào Sài Gòn đi tìm ánh sáng cho tương lai của mình. Hai chúng ta chưa biết ai bất hạnh, ai may mắn. Em gửi tiền nhiều về cho gia đình, chưa thể nói là em may mắn. Anh vẫn yêu em, hãy trở về với anh đi Quyên!

Vũ Quyên cũng đau đớn nhưng cô giấu nỗi đau vào tận sâu đáy lòng. giọng cô trở nên xẵng:

- Em không thể theo anh đâu. Anh Hoàn đang đợi em. Chào anh!

Vũ Quyên toan bước đi, nhưng Hoàng Thanh nắm tay cô giữ lại.

- Anh không cho em đi, anh buộc em về Đà Nẵng.

- Anh chẳng có quyền gì với em cả.

Vũ Quyên giằng tay ra. Tự lúc nào, Duy Hoàn mới bước lại:

- Ông vừa gằn vừa dai nhách đó Hoàng Thanh, đã có Ái Châu còn muốn có Vũ Quyên. Muốn bắt cá hai tay hả?

Hoàng Thanh tức giận:

- Tôi đã nói, giữa tôi và Ái Châu hoàn toàn là bạn, tại sao anh cứ làm cho Vũ Quyên hiểu lầm tôi vậy? Vũ Quyên em hãy nghe anh nói đi!

Vũ Quyên lắc đầu:

- Anh không cần nói gì cả, em đã quyết định chọn con đường em đang đi, và em sẽ không thay đổi quyết định này đâu.

Tức mình, Hoàng Thanh la lên:

- Em có biết, Duy Hoàn là người xấu hay không?

Dĩ nhiên điều này Vũ Quyên biết, tuy nhiên cô không muốn nghe lời Hoàng Thanh giải thích. Có nghĩa gì đâu khi tấm thân cô như nhuốc, cuộc tình tám năm giữa cô và Hoàng Thanh đã kết thúc. Cô đẩy mạnh Hoàng Thanh ra:

- Sao cũng được. Nói tóm lại anh cứ đi con đường của anh, và em đi con đường của em.

- Tại sao vậy Quyên? Em thích Duy Hoàn vì cái gì? Tiền ư?

- Tiền? – Vũ Quyên cười, nhún vai, giọng cô chế giễu – Anh đã hiểu còn muốn em phải nói tách bạch ra hay sao? Vì tiền anh mới vào Sài Gòn và em cũng vậy.

- Anh cần công việc làm và cần gây dựng sự nghiệp cho chúng ta về sau này. Nếu như có thể, chúng ta cùng nhau về quê để sống những ngày thiếu thốn cũ nhưng mà vui vẻ, lúc nào chúng ta cũng có nhau, như đôi chim liền cánh tung tăng hạnh phúc, nghe em.

Em không muốn trở về như những ngày đó nữa. Em cần tiền, cần một cuộc sống tiện nghi.

Lời của Vũ Quyên tan nát cả cõi lòng Hoàng Thanh. Anh không muốn tin là Vũ Quyên của anh đã thay đổi chút nào.

Hoàng Thanh ghen ngào:

- Em đang lừa dối anh đúng không. Thật sự không phải như lời em nói.

- Em nói thật. Anh thử nghĩ xem, bông hoa hồng này trước kia còn trên cây thì bị người trồng đem ra phơi sương, phơi nắng; bây giờ gặp người biết tiết ngọc thương hoa, mang vào nhà, đặt ở nơi sang trọng cho mọi người chiêm ngưỡng... Em đang ăn ngon mặt đẹp, có xe hơi đi, ở nhà có máy lạnh, tại sao em phải theo anh về quê, nhà cửa chật hẹp, không có áo đẹp mặt, không có xe hơi đi, ăn uống toàn khô với cá biển, đêm về nóng hầm hập, phải nhờ có gió biển mới mát...

- Em im đi!

Hoàng Thanh giận dữ quát tướng lên:

- Anh không muốn nghe em nói như thế. Không ngờ, yêu nhau tám năm, bây giờ anh mới hiểu em... Một Vũ Quyên thánh thiện ngây thơ đến khờ khạo đâu mất rồi. Em đã ở cạnh một con người dơ bẩn, nên cũng dơ bẩn theo. Em nghĩ là em sẽ đẹp mãi, hẳn sẽ yêu thương em mãi? Hẳn chỉ mê em một thời gian nào đó, rồi bỏ em như người ta vứt bỏ một thứ không cần thiết nữa, em có hiểu không?

Vũ Quyên mím môi quay người đi, cô đi lại bên Duy Hoàn, ôm cánh tay hắn:

- Chúng ta đi thôi anh Hoàn!

Đám đàn em của Duy Hoàn ngáng Hoàng Thanh lại, như sẵn sàng đánh Hoàng Thanh nếu anh còn tiếp tục lôi kéo Vũ Quyên. Một tên gầm gừ:

- Cô ấy đã nói như vậy, mà điếc hay sao?

Hoàng Thanh gạt mạnh những tên ngáng anh lại để lao đến với Vũ Quyên.

Bốp, bốp... Những cú đấm như trời giáng vào mặt Hoàng Thanh. Vũ Quyên muốn khóc, cô cố ghìm dòng nước mắt leo lên xe.

- Anh bảo tội nó thôi đi. Đánh người để xảy ra lớn chuyện hay sao?

Duy Hoàn hét bọn đàn em:

- Thôi, mặc xác nó!

Hắn phóng xe đi để lại làn khói trắng và một Hoàng Thanh đau tê tái, nằm lịm người trên mặt đường.

- Vũ Quyên! Em đừng đi... Hắn là người xấu, hắn không yêu em đâu. Trở lại đi em!

Chỉ có người qua đường thương hại nhìn Hoàng Thanh. Họ không dám can thiệp vào những vụ tranh giành như thế, chỉ mang vạ vào thân.

Hoàng Thanh đứng lên đi thất thểu, anh không màng phủi lớp đất bẩn dính trên áo. Lẽ nào tất cả đã kết thúc rồi sao? Vũ Quyên lạnh lùng lên xe đi, cô không một lời nói nào để mặt cho bạn đàn em của Duy Hoàn xông vào đánh anh. Những lời thề non hẹn biển ngày xưa đâu rồi, Vũ Quyên đã quên mất hết rồi sao?

Bóng chiều phủ lên thành phố một màu nhờ tối, như tâm trạng thê lương của Hoàng Thanh bây giờ.